

Enkel Kaevats

EILE HOMMIKUL JA TÄNA

Mihkel Kaevats

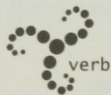
EILE HOMMIKUL JA TÄNA

Mihkel Kaevats

EILE HOMMIKUL JA TÄNA

25 luuletust 2004—2008

Kunstnik
Madis Katz

2009

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Täname Eesti Kultuurkapitali

Fotod ja kujundus: Madis Katz

Autoriõigus: Mihkel Kaevats (tekst) ja Madis Katz (fotod)

Kirjastus Verb, 2009

Kõik õigused on kaitstud.

ISBN 978-9985-9948-4-9

Trükitud trükikojas Pakett

- 1 SEAL PEAN MA OLEMA
- 2 ME OLEME TÕUSNUD ÜLESSE
- 3 ARMASTUSLUULETUS
- 4 MINU KANGELANE ON ÄNGELHEINAÕÖLANE
- 5 VAIKIDES VÄRISEB RIND
- 6 NOVEMBRILOPU HAAPSALU
- 7 IIDSES MÄGIKIRIKUS
- 8 SEE ON MINU LEMMIKTREPP
- 9 ÜKS TÜDRUK
- 10 PÄPLITUTTIDES VÕBELEB ÕHK
- 11 MA EI TAHA MÕELDA SEST SUVEST
- 12 LIIV JA VAHT
- 13 KUI KUSTUTAD TULE
- 14 Ei ole kuigivõrd oluline
- 15 Kustuv mõte ja mälu
- 16 TEE ALLIKANI
- 17 ELAMISE RÕÕM
- 18 Tumedad pilved ujuvad rasked madalas taevas
- 19 Siin ei olegi sellist tunnet, et magaks
- 20 Ei teagi
- 21 Nii tilkusingi ühtäkki vihmana
- 22 PIMEDUS
- 23 Tühine voolab mööda, halb või hea
- 24 PÄEV LANGEB
- 25 Me oleme nagu vihm

SEAL PEAN MA OLEMA potisinised dressid jalas
seljas madrusesärk ja jahijope tagurpidi
paljastel jalgadel härmatud rohulibled
peagi nii külmad ja märjad

seal pean ma olema üksi läbitilkuvate paatide all
üksi sildade all ja mahajäetud majades
eilsetesse hajuvad videvikud sääraseid
mis saavad olla ainult vabal mehel

seal pean ma olema koerad haukumas
ritsikad ridistamas sokud pähvimas
jahedal märjal mullal ülekeenud peas
oi kui hülgehalli mere
ja pimedalt mühava metsa piiril

seal pean ma olema loopides paljakäsi põlevat tubakat
kurk juba kibedalt kipitamas aina kõvemini
haukumas koerad ridistamas ritsikad
pähvimas sokud aina kõvemini

pilku puurides kuldseesse loojakusse
õhtu viimasse tuulde

ME OLEME TÕUSNUD ÜLESSE

pidu jääb küll ära aga loojuv
päev annab oma õnnistuse
väiksele kirikuterrassile kus sibavad ringi

Pühapäevakooli lapsed pikkades
sinistes rüüdes teksad ja tossud
paistmas valge äärepalistuse alt
enne teenistuse algust kui ühtäkki

Näeme läbi kerge varasügispalavuse
mere lagedal horisondil sähvimist
pimedad pilved tõusnud on salaja
merepõhjast sügavalt ja mäed

Kutsuvad neid ligi iga sähvatus tuleb lähem
kui eelmine taevas tõmbub kokku ja
puudutab merd sähvatused jooksevad kaldani
üleval ei ole enam tippe

Vihm peseb mägiküla läige lämbuse me
ehmume nii külmaks murdub hetkega
palav päev et pageme teenistusele
kus väiksed mustasilmsed leeritüdrukud

Vaatavad uudishimulikult Heledat ja
Läbimärga Tüdrukut ja tema veelgi heledamat
poissi justnagu mõeldes Kuidas ta endale poisi sai
kuidas saadakse endale poiss

Kirikuuksed on lahti

Kirikaiast on hetkega saanud bassein
mis ajab üle alumistele tänavatele mis
mägijõgedeks saavad pühkides enda teelt
eeslid ja õhtupoolised lõhverdajad

Maru lõpeb tinased tumedad
äikesepilved annavad hilise
pärastrõuna üle päris õhtupimedusele
kergele ja sumedale vaikusele

Hetkeks vaid siis algab taas inimaskeldus
kalurikülad plingivad lärmakalt kaugel all
teedel valguvad luksusautode tuled ja
mitte keegi ei tea kuhu me sinuga nüüd läheme

ARMASTUSLUULETUS

3
Järsku mõistad sa, et sahisevate pärnalehtede varjud
 tungivad sügavale su üle-säritatud ellu;
kõik on nagu kalbe kollase valgusega
 mälestus, ühtaegu puudutav ja poov;
su juuksed ja kulmud on otsaeest põlenud,
 sul on tuhavuntsid ja käes miniatuurne õllekapp;
sa paned ette vaevaliselt keeratud sigareti
 ja teed paar sammu pimestavasse tänavavalgusse;

sa sisened poodi, kus kaks grusiini, isa
 ja poeg, joovad veini, nad ehmatavad;
sa küsid natuke liiga häbelikult, kas neil
 rosoljet on;
nad leebuvad, hakkavad isegi nalja tegema,
 siis näitad sa neile raha;
nad vaatavad küsivalt üksteisele otsa, ja
 sina taod oma punase kummiku ninaga vastu letti;

miski nagu rebeneb õhtus, aga nad ulatavad
sulle läbipaistvas kilekotis rosolje;
sa astud poest välja ja saad aru, et õlu
on otsas ja sul on kuradi külm;
sa lähed, vaikselt selle tänava lõpu poole,
sa ei tea, mis sind ristmikul ootab;
sa mõtled sellele suurele suvele, mis nagu kruusateetolmuses
päikses hiilgavad kodarad
toob sinu ellu selle tüdruku,

sa leebud ja kirud end mõttes, et oled
loll, laisk ja veidike ülekaalus;
sa vaatad oma kärtssiniseid velveteid ja
mõistad, et sa näed välja nagu lasteaialaps &
kõik seletused, mis sa end ümbritseva
maailma kohta anda suudaksid, ei ole tõenäoliselt tõesed;
sa paned ette vaevaliselt keeratud sigareti
ja teed paar sammu pimestavasse tänavavalgusse;

järsku mõistad sa, et sahisevate pärnalehtede varjud
tungivad sügavale su üle-säritatud ellu;
kõik on nagu kalbe kollase valgusega
mälestus, ühtaegu puudutatav ja poov;
sa paned ette vaevaliselt keeratud sigareti
ja teed paar sammu pimestavasse tänavavalgusse;
sa mõtled sellele suurele suvele, mis nagu kruusateetolmuses
päikses hiilgavad kodarad
toob sinu ellu selle tüdruku,

kelle kuu peal lebab kärbes ja kelle armutempel
on põrandasse vajunud lagedega kaevik,
kus sa kirjutasid ta arale nahale
oma elu ainukese armastusluuletuse;
sa lähed, vaikselt selle tänava lõpu poole,
sa ei tea, mis sind ristmikul ootab,
aga sel ei ole teab kui palju vahet.

MINU KANGELANE ON ÄNGELHEINAÕÖLANE

kes liperdab laperdab ja aru ei saa
 kes ta niisugune on ja mida ta siin ilmas teeb
 tema rajad on tundmatud Siberist Soomeni
 aga tema riik tuleb mässituna ängelheinaõösse
 tema tahtmine sünnib ingelmaltsavidevikus
 nagu Siberis nõnda ka Soomes
 tema kirg ei ole võimukiim
 ega meelelahutuspäike mille all
rasva läinud inimesed koorivad ennast riidest lahti
ja lähevad ennast täis
 vaid süütu ilm tai ja ehe

MINU KANGELANE ON ÄNGELHEINAÕÖLANE

tema riik tulgu tema tahtmine sündigu
 nagu Siberis nõnda ka Soomes
 tema liperdavate laperdavate tiibade loojaristikuvari
 kandku üle maa haldjakanapeevaikust
 ja metsjessukesekarikakratuld

VAIKIDES VÄRISEB RIND tuuletusse kaob õhtu
hommik sulab hääletus ärevuses päev pageb pettunult

õhutust

linnast raskena vajub taas õhtu talumatuile tänavaile
aja halvavas hävingus käsi väriseb portselan kukub

puruks

klirisevas ehmub süda paisates ütlemata sõnad ohtlikult
vahetusse kaugusse kartuses käriseb valede õhuke lina

voodil

kollases tänavavalguses aknaraamide raskete varjude all
hingenaha kortsunud kriuks tõusnud on ta toolilt toanurgast

kohutav

klaver täristav trompet tulistav trumm paristav bass
on tõusnud ta ja jälle mängib see õudne jazz luriseb supp

kuuma

põletava kurbusena ning surmast saab saterkuub mille ta saamatu
kõikvõimas viskab toolileenile vaikides väriseb rind käed seotud

kikilipsusõlme

jalgadel soonivad lakkkingapaelad reitel lampassid viisakal kartusest
läbedal pihal kägistav õudne kõvakrae vaikides väriseb rind kuni ta

lõpuks

kukub süda jääb seisma hing kivistub keha jääb jooksuma
voolama silmad vajuma nina narmendama nahk nõrguma

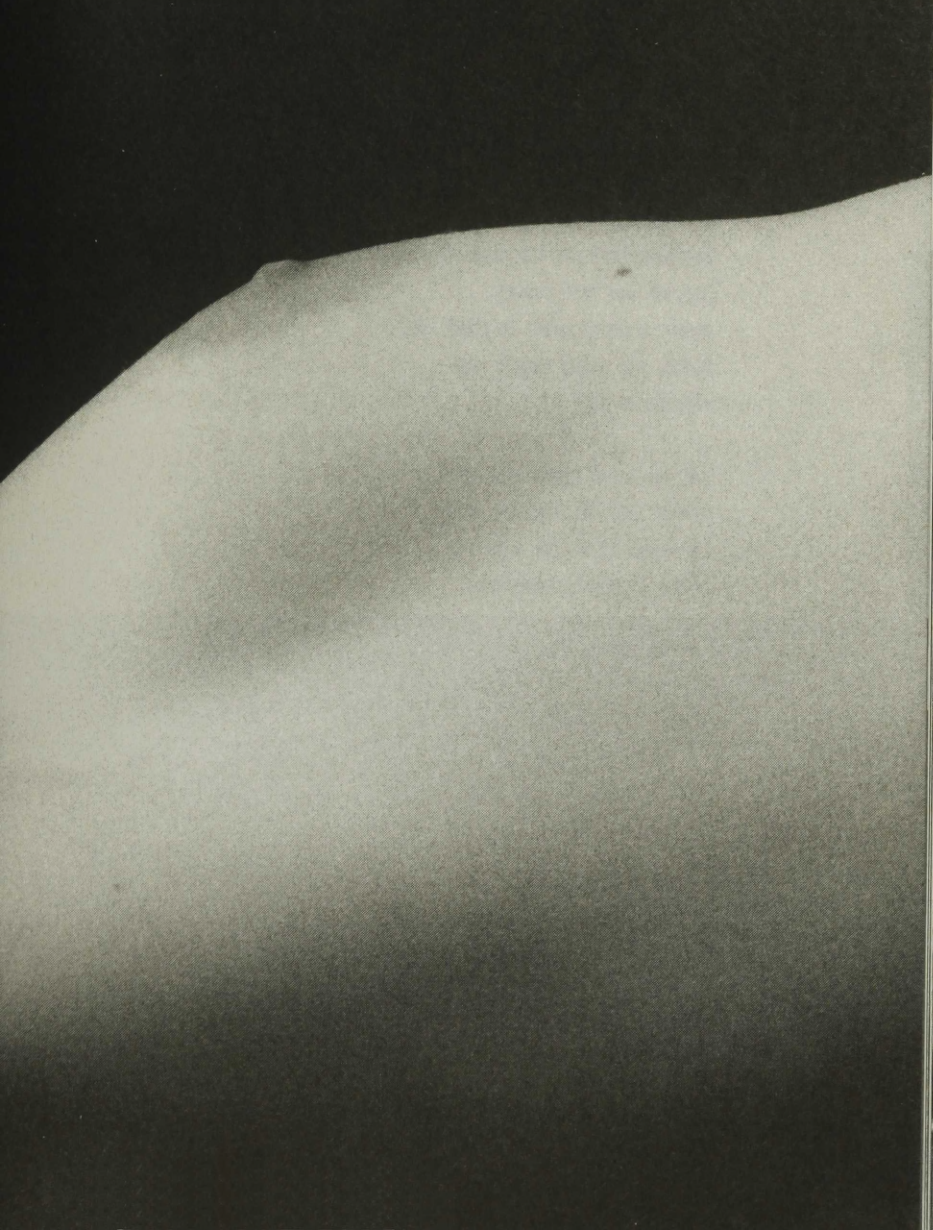
veri

purskuma mahl kurva kollase tänavavalguse all sulab pildistuvast
särinas vägivald haledaks tombuks voodil millel vaikides väriseb

rind

millel pööreldes oksendab ilm kivistunud peksvale südamele
ohates vajub nuuksete hälin ja raev hälin ja raev hälin ja raev ja

hälin

NOVEMBRILÕPU HAAPSALU,
senini tumeroheline muru
ja müstiliselt paks udu.
Vanalinnatänavate laternapostid
kaovad, kui teed sammu,
ettehoiatamata uttu. Sa näed neid
uuesti, kui astud tagasi, aga
võibolla ei näe?

Kui ma vahel tagasi vaadates
mööda vesiseid tänavaid astun,
puudutab mind üks mälestus
uduga kattuvast maailmast.

See on 21 grammi plahvatavat tahet, mis tahab, ihkab ja igatseb,
mis jookseb oma teise poolde nagu pimedasse vanni
ja olles üks, ta rinnal lebades (ta süda peksab), uinudes,
hõljudes kuskil *āngi ja pealiskaudsuse vahepeal*, õnnes,
haihtudes hetkede jooksul määramatusse, seks ja surm on sama,
tõstab ta pea, vaatab oma armsamat, kelles on vett enam kui pooltühjas vannis,
“Lähme magama”, “Lähme”, olles selles unenäos rohkem ärkvel
kui ärkvel olles, aga iga unenägu saab läbi (sest ta oli alanud),
ja kui nad ärkavad, need kaks, siis hommikusse, mis nad lahutab,
nad koristavad oma jäljed, aga mitte kõiki, nad ei saakski,
ja õhtul elavad, on elus, need kaks jälle erinevatel maadel,

ja see, mis on nende vahel, on elus, on kahekordne olemise-jaatus.

Pehme ja magus udu voogab üle selle õhtu,
astun sammu tagasi ja näen teist aega, see on olemas,
kõik on alati olemas, see pidevus, mille selgeim manifest
on mälu, mis tuhmub, elu suurus tükikeses tänavavalguses, udus,
olemas olemise imelisuus ja jõud, ma astun edasi, mind oodatakse juba,
ja hämaralt säravad tänavalaternad mähkuvad ükshaaval
selgesse valgesse uttu.

IIDSES MÄGIKIRIKUS

sumisesid kärbsed
päike paistis ülemistest akendest
ühele marmorsambale ringis

ja väiksele kabelile
selle taga

oli laisk ja palav nagu ikka
tulid inimesed pärast lõunauinakut
tänavale istuma — et mängida kaarte
vestelda ja tervitada vahel harva mööduvaid
võõraid

valmistuti õhtusöögiks
varsti pidi
saabuma sügis

ringkirik
endine tempel
oli tühi
päike oli madalamal
valgustas nüüd kabeli risti
ja inkvisitsioonimärki
nähtamatus nurgas

on elu selles päevas nagu üksainus
lõppematu viiv

kabeli ristile paistab veel hääbuv valgus
päev on jooksmas verest tühjaks ja
öö andmas end mõõtmatale
avatakse

aknaluugid et hingata pärast õhtusööki
värsket loojunud päikese õhku

SEE ON MINU LEMMIKTREPP

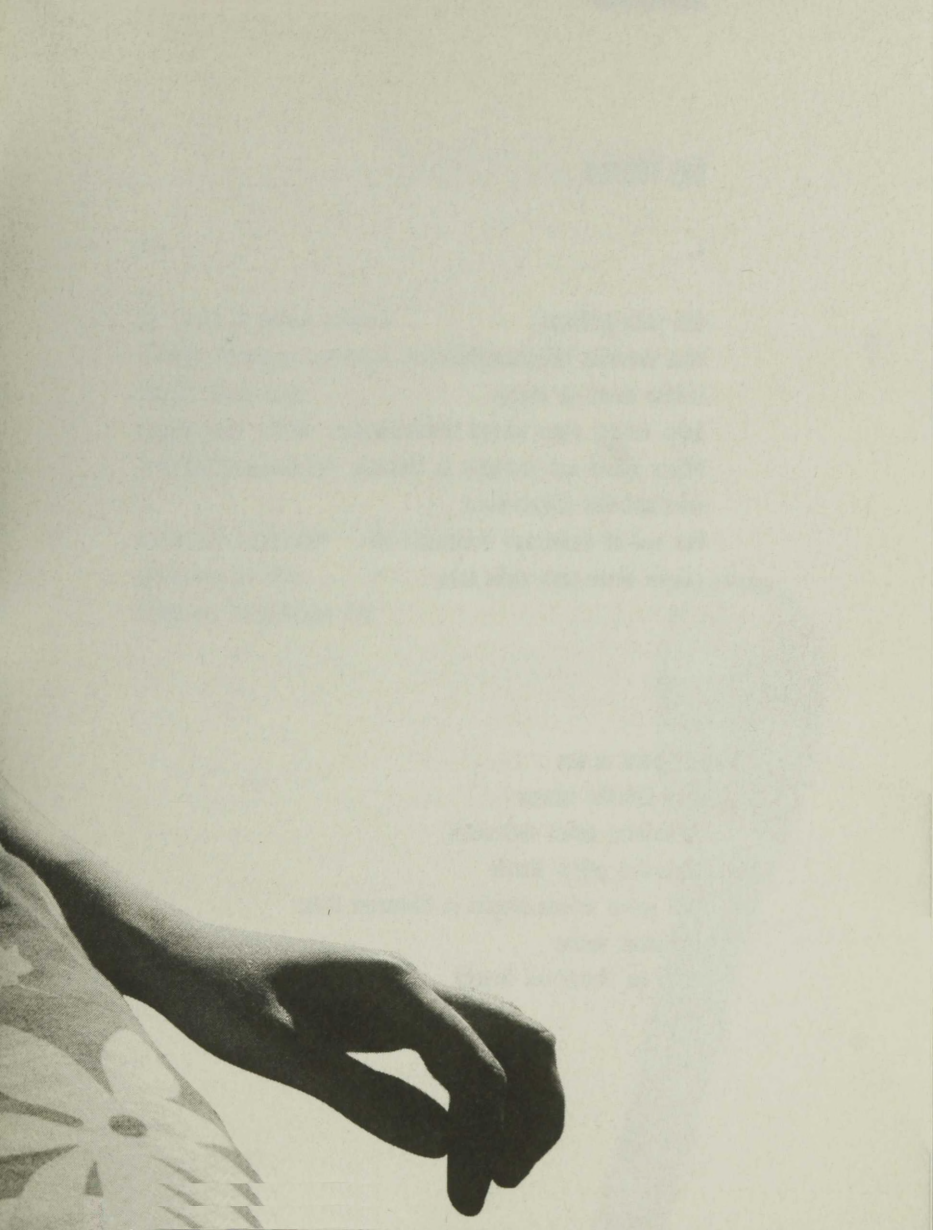
eriti meeldib mulle sedapidi alla minna
aga vahel meeldib ka üles minna
ja muidugi siis kui ees kõnnib
lühikese seelikuga sihvakas neiu
siis ma kõnnin ja vaatan
neid kauneid vaateid mis avanevad
kesk-itaalia mägedele ja orgudele
ja iidsetele kirikutele ja linnamüüridele
ja päevale mis lõppemas
ja päiksele mis vajumas kuhugi taha
et valgustada hoopis teistsuguseid
hoopis samasuguseid inimesi kui
meie
siin kahekesi läheme trepist üles
ja mõlemad peame peetud sammu
ja mina vaatan vaateid ja väljavaateid
ja tema vaatab justnagu muuseas

me astume
päeva palavus saab saatuslikuks
me higistame näen higipiisku
tema päevitunud jalgadel mis aina
loiumalt longivad mäest üles

kus on nüüd mõni purskkaev
et mitte siin ära sulada

õhtu miks on nii palav
päike loojub teistsuguste inimeste juurde
ja enne kui teadvus kaob
näen et temagi kukub
kukub mu lemmiktrepil
aga mu käed on liiga nõrgad et püüda
me kukume mõlemad lihtsalt maha
ja saame jälle haiget

ÜKS TÜDRUK

1.

üks poiss pildistas
oma tüdrukut jäätunud jõel
tüdruk naeris ja tantsis
kuigi temagi oleks võinud läbi kukkuda
hiljem läksid nad vaarudes ja libisedes
jäärmäest üles ühiselamusse
kus neil oli katedraali kuldristide all
raagus okste taga väike tuba

2.

üks poiss armus
oma tüdruku fotosse
ta kirjutas sellest tüdrukule,
sügisvihm peksis aknale
tuul puhus mööda soojast ja hämarast toast
ja tüdruk vastas
et ta on lihtsalt nii õnnelik

3.

üks poiss ja tüdruk lamasid
väikses ühikatoas katedraali kuldristide all
raagus okste taga
segipaisatud voodile ja pea peale
pööratud arusaamisele paistis

katedraali kuldristide
silmpimestav sära
hiilgavalt kottpimedas öös

PAPLITUTTIDES VÕBELEB ÕHK

Istun provintsivene ühikas ja kirjutan.

Mu sõber, iraaklane Aiad, lubas
arvutit kasutada, sest siin ei ole mul oma.

Vaatan aeg-ajalt aknast välja,
paplituttides võbeleb õhk, ja kuulen seljataga
Aiadi sõprade araabiakeelset juttu.

Mõtete kirjapanemine võtab aega,
teised araablased lahkuvad, õhtu akna taga on pime,
nagu oleks seeski, kui poleks laelampi
ja valget, mustade kärbestega täituvat ekraani.
Aiad asub tööle —
ta on inimene, kes töötab, otsib ja üritab mõista.

Uks on lahti,
ülekoridori-Saša ja tema neiu toas algab tõsine tuli.
Minu mõtete ja Aiadi kirjutamise taustaks
kasvab aina kurjem riid, kuulen naise nuttu
ja mehe bljääde. Ja siis on kuulda rüselemist ja löömist.

Mul on veel viimane lõik jäänud ja ma ütlen Aiadile,
et ainult natuke veel, kohe lõpetan,

ma tean, et olen kauem olnud kui kokku leppisime.
Ta läheb välja, ilmselt kraanikausside juurde pesema,
naaseb ja hakkab minu arvuti poole kookus selja taga

vaiksel araabiakeelsel häälel palvetama.

Ma ehmun, ma oleks pidanud lahkuma.

Tema pöördumine Jumala poole on lihtne ja kaunis,
ta peaaegu sosistav häälel kõlab võimsalt üle toa.

Ma ei toksi enam klahve, ma mõtlen ja imetlen
ja häbenen.

Kui ma pärast palvet oma jäämise pärast vabandan,
küsib Aiad — mille pärast?

Järgmisel päeval ühikakoridori aknal piipu süüdates

näen, kuidas venelanna sulgeb oma toa ukse,
võtab meeletu spordikoti ja läheb trepist alla.

Uks avaneb ja sealt vaatab talle järgi pohmellis
ja lootusetu näoga Saša. Nad pole kunagi ilusad olnud,
aga täna hommikul on nad mõlemad
kuidagi eriti loppis.

Ja ma näen aknast, kuidas tüdruk

oma spordikotti tarib, paplituttides võbeleb õhk,
päike valgustab nende suvalist sihita teed.

MA EI TAHA MÕELDA SEST SUVEST

Üks lääpas ja hädine sild ulatub üle kiire jõe &
tundub, et see jõe keskkoha kivilid puhkav sild ei püsi enam kaua &
jõe kohisev vulin embab ta nukrat sünnipärast üksildust &
hommik loob end kesksuvestes lumejälgedes saunani &

päike paistab läbi kõrgete puude laiade lehtede &
siin on Võru, seal Setu &
suvi on täies jõus, mitte miski pole veel murdunud &
ma istun lauaga terrassil, sina mu kõrval &

me sööme maasikaid, maasikaid &
su silmad on ööst veel unised &
öö oli ja haihtus tagasihoidlikku koitu &
miski ei meenuta hämarust sellisel hommikul &

ma ei tahta mõelda sest suvest,
sel sügisel murdus mu süda.

Päev jõuab vaikselt õhtupoolikusse &
väikse oru meeletu raske palavus taandub jõe avastava jaheduse ees &
vanas suitsusaunas on juba aegade algusest küdemas õhtu &
ma käin vahel vaatamas, et palgid kerisest tuld ei võtaks &

ma ei tea, kas on üldse olemas õhtut sellist, kui jääd tulemata sina &
sa võtad ära oma valge linase kleidi, mille sulle kunagi kinkisin &
mu kütmisest tahmased käed jätavad mustad jäljed su nahale &
su sõnade plikalik õrnus kajab vaikselt suursugusel loojakul &

ma ei taha mõelda sest suvest,
sel sügisel murdus mu süda.

Õõ laskub kividega ääristatud lõkkele, kes hoolimatult temasse lõikab, &
kuivad halud pragisevad sügavale sisse ta hääbuvasse leekivasse ellu &
sa istud mu kõrval kaardus palgil, pea mu õlal &
siin on veel Võrumaa, seal jõe taga juba Setumaa &

suur kuu valgustab jõe teed läbi piiride ning piirituse maa &
ainult suve pehmed oruhääled kõlavad vaiksesse õhtusse &
üsna pea me uinume taas teineteise embuses, kuid
varsti tulevad külmad tormid, tulevad suured veed, jõgi tõuseb kõrgele &

veed voolavad sügise surevast tahust läbi nagu leegid lõikavad tänast oöd &
on ükskõik kõigest, eriti aga sellest, et kõigel on säng, kõigel on piir, &
jõe vägev voog viib suures suunata sundimatuses kaasa ka lääpas silla &
kaob sild piiride vahel, piir kahe hinge vahel kaob, kaob armastuse nimi &

sel sügisel murdus mu süda.

LIIV JA VAHT

1

Sai vahustesse lainetesse kord üht tüdrukut veetud.
Me käed on seotud, me arengud peetud.

2

Kurbuse laine vahu kaldaisse toob.
Mu sõber ainult joob, joob ja joob.

3

Kuigi me ei nuta, kõik vääriks pisaraid.
Kes hetkega kõik kaotasid. Kes liiga palju said.

4

Mis kord sai kantud sinna liiva ja vahtu,
on üks maailm. Mille tõusulaine lõi lahku.

KUI KUSTUTAD TULE

kaovad kontuurid ja piirid hajuvad
riided vajuvad seljast ja
sa oled taas üks inimene
võibolla mitte enam nii heas vormis
enam nii noor või veel nii vana
kes otsib midagi või on unustanud otsida
on unustanud muutuda
või soovinud olla keegi muu
tõed voolavad läbi sinu mida
oled otsustanud järgida või
peale suruda või uskuda
kuid kõik on ühtäkki ükskõik

valgust ei ole

kinnisilmi näed kes sa oled
isu saab täis hing saab täis
ring saab täis
aga silm ei saa kunagi täis
lõputus pimeduses milles pole midagi
kohtud iseendaga ja näed
kas sa siis soovid seda või ei

Ei ole kuigivõrd oluline,
millest nad mõtlevad — need võivad olla
üsna olmelised mõlgutused. Ometigi
väljendub nende silmis
ka lõunasöögist, plaadiostust
või kinnominekust mõeldes

elamise iidne tarkus.

Nad on
tagasihoidlikud, vaiksed ja omapärased.
Köökides,

milles nad üle laua
tühjade taldrikute, pooltäis pudelite
ja üleajavate tuhatooside taga istuvad,
on hämar, mälestusi meenutav tuhmus.
Akna taga ongi vaata et kogu aeg pime.
Kuni

koidu helendav hahhetus
hakkab otse poolelt jutult
aknaraamidelt tasapisi kasvades
nende pilkusi püüdma. Taanduv
öö,

said räägitud nii mõnedki
sügavale sukelduvad ja kiirelt ujuvatele,
pidevalt põimuvatele ja muunduvatele kaladele
sarnanevad jutud. Kojumineku aeg,
ütlevad nad,

kui läbi mängivate sõelte
on neis kurnatud viimasegi mõttejõu raas.
Hommik hiilgab ja üsna kohe peab
minema kooli või tööle.

Kustuv mõte ja mälu,
kustuvad päiksed, kuud ja tänavalambid,
kustuvad sõnad ja sõprused,
kustuv eluiha ja armastus,

kõik läheb pimedaks ja kurnatuks,
millelgi pole ruumi, kui pole mõttel,
hingata ei saa ega pole mõtet,
kõik kustub tasapisi ära ja

kõike seda näed sa kõrvalt,
tasapisi hajumas
esimesse vallatusse tulde,
esimesse lainesse, mis rullub

väga kaugele tagasi,
väga sügavale sisse,
ühe särava tarkuse lätteile,
ühe ärgastava mõtte sünnile.

ARTU ÜLIKOOL
LAAMATUKOGU

TEE ALLIKANI

D.V.-le

läbi heleda kevadise vihmasaju
porisel rajakesel lepavõsa varjus
värsked piisad puudutamas
unist hommikust nahka
siin sa siis nüüd oled
taevas
üks pilv mis näeb välja
nagu lohe
puudutab peaaegu
puude püüdlevaid latvu

jalad ongi juba märjad
ta jõuab välule
sellest silmipimestavast
veidi hämarast mälestusest
ei tea see väike ilus tüdruk
veel mitte midagi
tema elavais silmis
peegeldub hommikupäikse
esimene sirutus
taanduvate pilvede tagant
päike sa oled nii soe

ta hingab sisse
ei tea veel et seda hommikut
meenutab ta üle 80 aasta hiljem
taas tüdrukukesena
haiglas
nagu teisigi
pika elu õnnehetki

kui suur ja imeline
elu võib olla

mõnikord on tal niipalju jõudu
et teha raamiga kümme sammu
mõnikord pole niipalju
et ulatuda
oma siledate peente kätega
tassini laual mille õde
on veidi eemale nihutanud

janu

täpselt nagu siis
selle teise ajastu
uduvihmasel kevadhommikul
teel allikani

ELAMISE RÕÕM

1

on elamise rõõm
anda oma veri
teise inimese soontesse voolama
trombotsüüdid
kiiritusravil olevate vähihaigete aitamiseks

2

minu vanaisa suri vähki
olin siis 5
tema viimasel sünnipäeval
70ndal juubelil
pidid väiksed lapsed hästi tasa olema

vanaisa oli haige

3

mõned nädalad hiljem
astusin kõrges palavikus
kirjanike maja saalis
vanaisa avatud kirstu poole
mind vaatas palju
kurbade nägudega vanainimesi

4

nüüd 15 aastat hiljem
imestavad tema lapsed ikka veel
kuidas nii palju headust
tarkust
tarkuse headust
sai sellest ilmast lihtsalt kaduda

aga ei kadunud ju
on edasi tema kolmes lapses
seitsmes lapselapses
ja mulle tundub ka
et siinsetes ridades

Tumedad pilved ujuvad rasked madalas taevas.
Kruusatee, marraskil rihmikuil pimestav päike,
silmad pole harjunud.

Augustituul sahisev lehtedes, mängumaal
kolhoosilaudas, ärevus ja äratundmine —

ning ühtäkki pole enam, millest leekida,
ja keha vajub kokku, uni.

Siin ei olegi sellist tunnet, et magaks.
Lihtsalt oled aida all pikali, silmad on kinni
ja aeg läheb mööda.
Palju aega läheb mööda, nii et
ei ole palju vahet,
kas silmad teed lahti täna kell kolm
või homme kell kaks.
Või hommikul vara-vara,
nii juulialguse päikesetõusu aegu,
kui värsked kiired paistavad üle põllu
ja läbi vahtralehtede,
kui silmad on lahti
rohi on jahe ja märg,

aga mõte veel sügaval unes.

ei teagi
kas parem teel on olla
või sellest puhata
ketsid läbimärjad
rattad kuivamas räästa all
ja vend poes ostmas
süüa

mõnikord muudkui räägiks
sellest mis on juhtunud parasjagu
mõnikord ainult vaikiks
sellest mis on juhtunud
liiga palju

Nii tilkusingi ühtäkki vihmana
üle avarate, metsaviirudega palistatud põldude.
Päikest, nagu me keegi, kuigi üritasin,
ma kätte ei saanud —

nii tilkusingi, tilk-tilga haaval,
veidi sabisevas õhtus, rookatustelt,
puude okastelt ja lehtedelt
paele, mullale, murule ja umbrohule.
Ikka on maa see, kust tõusta,
ja päike jääb kõrgemale

mu pilvedest ja katustest.

PIMEDUS

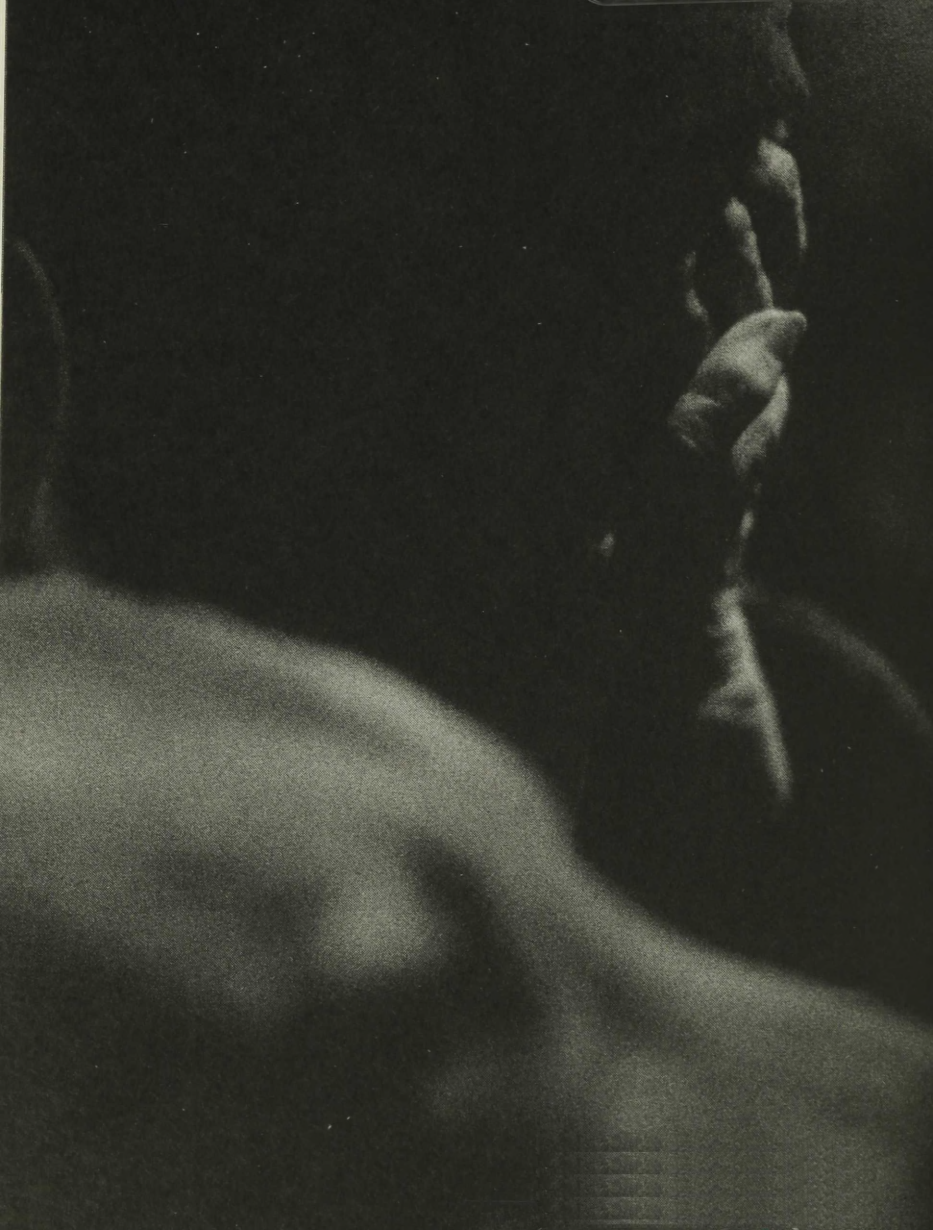
22

olin lasteaias pikapäevarühmas
isa pidi mulle järgi tulema
istusin laial madalal aknalaual
vaatasin ülesse selget musta ööd ja kõrgel siravaid tähti
ega mõistnud miks isa on mu unustanud
ma ei teadnud ajast midagi ma ei tundnud siis kellagi
aga mäletan et istusin seal kaua

kui isa siis lõpuks tuli pimedas pimedas öös
ja kasvataja mind talle naeratades üle andis
ütles ta et olen juba kella 3est nukrutsenud

kell oli 4 ja isa oli töölt varem ära tulnud

Tühine voolab mööda, halb või hea,
jäab oluline. Jäab püsima meelde,
aga jääb ka lihtsalt — viivukeses olevikus
visandama üht suuremat joonist,
mille värvid ei saa kunagi täis.
Mille piirjooned ei sulgu,
ka siis kui kõik on lootusetult ummikus
või läbi, või muudkui samamoodi.

Üks hetk kestab nii kaua, nii kaua,
et mõista ei jõua midagi, tajuda —
võibolla väheke. Mõistmised tulevad
hiljem ja ei mõista vahel üldse,
vaid mõistavad hukka, iseenda.
Kui armetu oled sa, inimene,
oma kahetsuse ees. Kui päris.

Tühine voolab mööda, halb ja hea,
ja ühtäkki läbib üks äratundmine
sisikonna ja mõtte, või midagi muud,
visand muutub täiuseks, mida asjata
otsitud on liiga kaua,
ja püha püha on mõni viivukene,
täis ajutisust, lootust, kahetsust
ja andeksandi.

PÄEV LANGEB

pehmesse ja väsivasse pimedusse,
hetkega nagu kotti.

Tänavate asemel vaid trepid, trepid ja trepid,
hingeldades tervitame kergetalgseid laskujaid,
siis lõpeb linn.

Paarsada meetrit allpool on kalapaadid ja
üksikud jutustajad paatidel, harutades võrke,

valguses kalda peal restoranid on pungil.

Sa seisad mu ligi, mu käte vahele,
su nahk hiilgab keskõisest meresoolast
ja maitseb nagu — sool.

Sees senini

laiskades lainetes rullumise pööritus,
me kahe pidu kuurordi kohal hämaruses,
nagu rannakivid, uhutuna nautlevad,

vee piiramatus vabaduses kallastel säääl pikkadel.

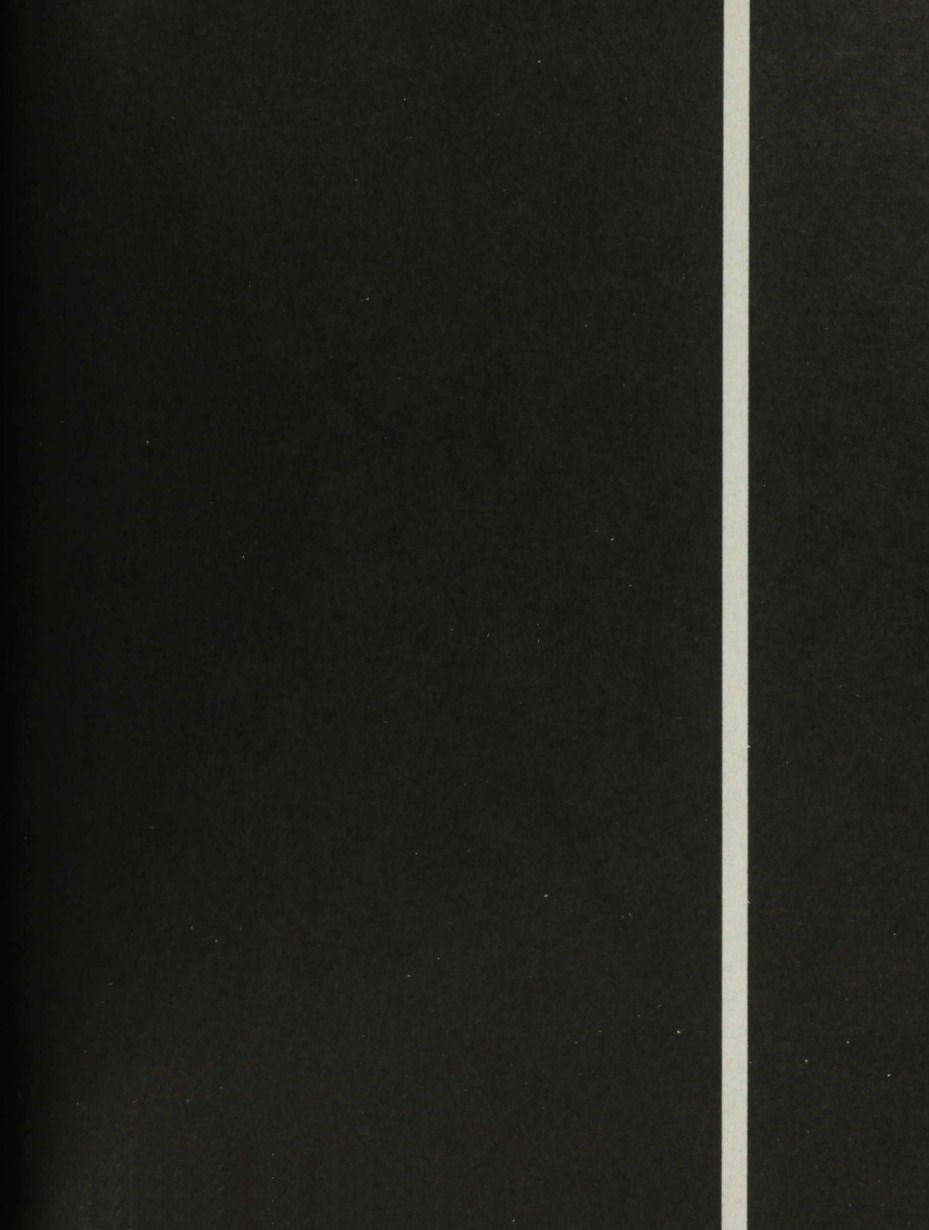
Me oleme nagu vihm,
mis tärkab päikesest pettunud taevast
auto plekile, rohule ja kaselehtedele.
Alguses rahulik, kasvab ta vihmamaruks,
tema kirm on värske, süüv ja lihtne,
tema hoog peatamatu,
kuni ta peatub, et minna tagasi, olla tagasi
oma sündimise juures,
et tõusta siis millalgi taas,
plahvatuslikuks haardeks.

Me oleme nagu ilma katusega,
vihm tilgub läbi kudede me hingeni,
aknad on lahti, ukSED on lahti,
südamed on lahti lõhnale, mis ta toob.
Siis vihm lakkab, hajub ta pühadus,
ja me astume rehe alla,
et teha enne sooja ööd ja ärkamist aidavahelikus
veel mõned hilisõhtused võileivad.

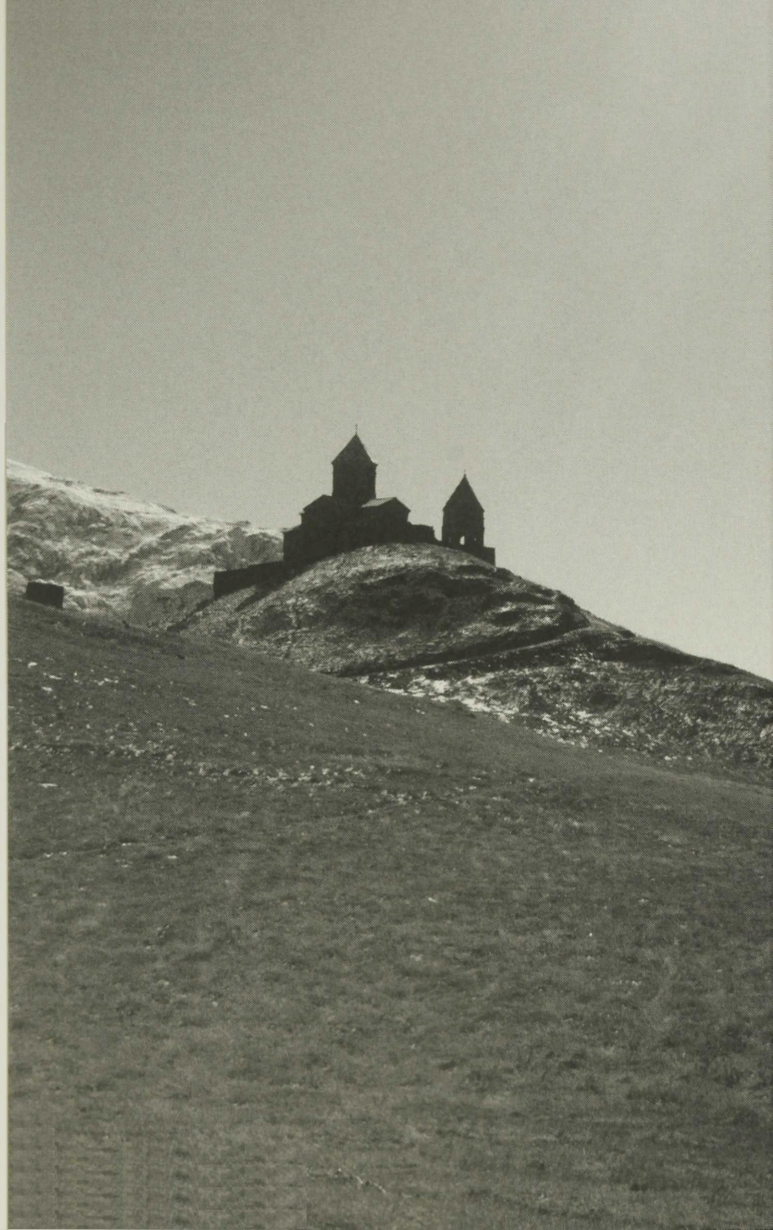

Jumal, iga õõ on meie tubades.
Iga õõ palvetab me eest.
On tubades. Kas ta enda sisse lubame.
On uks. Ja õu, mis kiirgab meie seest.

A

98924

